

Nøvn

Minningarorð um Olvheðin Jacobsen, Klaksvík

f. 31. januar 1942 d. 18. juli 2012

Tað tikist mær so lægið at seta nakrar tankar og orð á prent um vinnmann mín Olvheðin. Her er so nógv, ein kundið tikið fram. Hann var ein so virkin persónur - innan ítrótt og innan kommunalpolitikk í Klaksvík. Hann bleiv valdur inn fyrstu ferð í 1972 og sat til 1992, hann var við í hesum tíðarskeiðnum við at seta fingramerki á menningina av fiskaríhøvudsstaðnum Klaksvík. Eisini stillaði hann upp til landspolitikk fyri Kristiliga Fólkafoikin Framburðs- og Fiskivinnuflokkin, og her restaði honum bert fáar atkvøður í at verða valdur.

Lat meg venda aftur til tann partin, sum fylti nógv í ungdomslívinum hjá honum, tað var fótbolturin. Har var hann ein dugnaligur leikari, hann var jú ein partur av tí so nógv umtalaða 66-liðnum hjá KÍ, sum kundi geva øðrum fótbóltsfeløgum trupul-leikar, men teir góvu Norðoyggjum og teimum, sum leitaðu til dyst í Klaksvík og sum ferðaðust í stórum tali

runt oyggjarnar við teimum, nakrar góðar fótbóltsupplivingar sum seint verða gloymdar.

Eitt annað, sum Olvheðin gekk uppí, var seyðahaldið í Elduvík. Alexandrina, kona hansara, var ein av teimum stóru eigarnum av seyði, og sumrini í Elduvík saman við Alexandrinu og Olvheðin eru fyri okkum latur, vit ikki koma at gloyma. Fyri okkum býarfólk var hetta nakað serstakt, har øll familjan stóð saman um at fáa alt til haldar, um tað var at geva medisín, klippa seyðinum ella fletta. Alt bleiv tikið hond um. Til tíðina í Elduvík hoyrir eisini til, at Alexandrina og Olvheðin drivu matstovuna “Lonin”, har vit høvdu mangar góðar latur, og gestir komu á gott. Føðingardagur og konfirmasjónsdøgurðar blivu hildnir í “Lonuni”, og tað lá væl fyri hjá Alexandrinu at gera vælsmakandi mat. Kona mín og hon arbeiddu val saman, tá hon var liðug at vaska á Læraraskúlanum

var farið til Elduvíkar at hjálpa til í “Lonuni”. Ikki kann sigast annað, enn tað er ein undarlig kensla, at tey bæði ikki eru millum okkum meira – hugnalig og lætt í sinninum minnst vit hetta parið. Í Klaksvík, á Fløttinum 3, var heimið, sum vit komu at læra Olvheðin og Alexandrinu at kenna. Tá vóru dreinginir komnir, og tað var familjuøking á veg, so tað var ikki so lítil spennigur um tann fjórði drongurin kom, ella um tað bleiv ein genta. Jú, mín sann, so kom

hon, Maria. Hesi børn teirra, John Kári, Markus, Jógván og Maria komu at blíva góðir og virknir samfelagsborgarar innan ymsar vinnugreinar. Vit ynskja tykkum og familjum tykkara Harrans styrki, nú tit hava mist pápa tykkara, sjálvt um hann fyr tykkum og okkum onnur var so broyttur vegna sjúku.

Olvheðin var aktivur í tí andaliga arbeiðnum í Klaksvík. Hann var aktivur í arbeiðnum í K.F.U.M.&K, síðan var hann saman við fleiri við til at stovna Soli Dio Gloria. Í

apríl 1979 bleiv hildin ein stór páskastevna í Ítróttarhøllini í Klaksvík, høllin var stúgvandi full, skipað varð fyri pallborðsfundið við politikarum, og tað var Olvheðin, sum leiddi tann fundin. Olvheðin hevði góðar gávur at boða gleðiboskapin um sín Harra og frelsara, og seinni um kvøldið var vanligt møti við fullari høll. Somuleiðis bleiv Olvheðin ein partur av Tjaldmissiónini, har vit á hvørjum sumri vóru á Gøtueiði, og úti við 80 fólk lógu í Campingvognum, og ein hópur av fólki komu til møtir, og mong fingi ein nýggjan start uppá lívið. Hetta var tað, sum gleddi Olvheðin og Alexandrinu, og okkum onnur sum vórðu við í hesum arbeiðnum.

Eitt annað, sum hann gleddist um, var, at tað bleiv heitt á hann at luttaka við møtir hjá útisetum í Jyllandi. Í kreppuni í 90'unum flutti Olvheðin til Danmark fyr í fáa arbeiði, men hetta eydnaðist ongantíð til fulnar. Tað dapra hendi, at Alexandrina

fær staðfest ringa sjúku, sum ger, at hon ikki stendur til at bjarga. Hetta var ein dyggur smeytur fyri familjuna, og vit onnur høvdu mist ein góðan vin og samstarvfelaga. Olvheðin flutti ikki heim aftur, royndi at fóta sær og upparbeidi sær eina nýggja tilveru í Danmark. Hann giftust aftur við Kirten, og tey fingi nøkur góð ár saman í Skejby. Hugnaligt var at koma at vitja hjá teimum. Kirten, jeg ved, at det har vært noen svere tunge år for dig, du opplevet at Jacob som du kalte ham og som du var så glad i forandret sig, på grund af sygdommen, vi vil bede for dig.

Lat meg at enda takka tykkum familjum Højbro og Jacobsen, at vit fingi loyvi at uppliva saman við tykkum og Alexandrinu og Olvheðin. Bæði av gleði og sorg. Eg vil við hesum fáa orðum lýsa Guds frið yvir minni um mín góða vin Olvheðin.

Thomas J. Askham

Jóannes Højgaard til minnis

Tá ið eg tók við í Føroyahúsinum, hitti eg mong, sum eg fyrr ikki visti um ella bara hevði hitt her og har. Nú komu vit á tal, gjørdust kenningar og høvdu hugnaligar latur saman. Ein nýggjur heimur við ungfolki, tilkomnum folki og gomlum folki læt upp, flest øll føroyingar, sum lósu, arbeiddu ella høvdu livað í landinum í ein ella tveir mansaldrar. Tú hoyrdi gamalt mergjað suðuroyarmál, vágamál og norðoyamál og legði oyra til lívslagnur og hendingar, sum fleiri av hesum fólki høvdu verið fyri.

Ein, sum tíðliga helt seg framat, var toftamaðurin Jóannes Højgaard. Hann var eitt soverðið lítið gudsorð, sum hevði hug at rætta tær eina hond í einum og øllum. Hann kendi húsið, tað handfasta húsið við loftum og skotum, arbeidskøki og ventilatión, og hann kendi lagnuna hjá húsinum og ætlanina við tí. Hann var góður við húsið og var verandi góður við tað. Tað var ikki hálvtað orð, so

var hann har. Tað hendi, at hann var umlopin, tí hansara beinasemi var størri enn tað, eg kundi rúma. So heldur biðja onkran annan.

Vátan vøtt fekk eg longu tað fyrsta annaðjólakvøldið í húsinum. Húsið var fullsett. Borðreitt var fyri hálvtaðannadundað fólki, men ikki fyri Jóannes og konuni, Sólklár. Tey vóru í seinna lagi at tekna seg, og eingin sessur tómur. Tað var týðiliga herskin biti hjá teimum, og eg var illa við. Tá ið farið var til borðs við bótasúpan og røstum kjøti, varð gjørt vart við, at aftur var uppvasmaskinan í ólagi. Nú vóru góð ráð dýr, tí uttan maskinu vóru vit ómannað! Eg visti ongan frægari enn Jóannes og ringdi. Jú, hann skuldi koma. Tey komu bæði í stívasta puss á veg í veitslu hjá øðrum, nú tey ikki sluppu upp í part hjá okkum. Jóannes læt seg úr jakkanum, legði seg niður á gólvið, fekk maskinan aftur í rættlag og læt seg í aftur.

Tey fóru uttan himpr ella agg aftur av húsum.

Soleiðis var Jóannes, sum flutti niður í fimmtiárunum og arbeiddi sum elektrikari og installatørur. Hann var vertskapsmaður, og sagt við skaldinum var hann í vertskapi fróur og glaður við egið sum annan mans borð. Blíðskapurin var ófóru heima hjá Jóannes og Sólklár, har mangur hevur sitið væl, og veit frá tí at siga. Jóannes smæddist ikki at siga sína hugsan, legði ikki

altíð fingrarnar í millum, men hann var eisini við tí góða orðinum, vinsælur, blíðmæltur og hugfarsligur. Hann hálsfevndi og kysti á kinn ella vørr; hann var so kerligur, vildu toftamenn helst sagt.

Jóannes var hugagóður, dugdi at finna útvegir fyri mongum og at loysa mál, har ein stóð sum kánus. Mest sum alt bar til hjá Jóannes. Hansara sjaldsomu vinabond nær og fjar vóru honum mangan hent eins

og hjá teimum, sum vóru kenningar og vinir hansara. Tað var ikki tað ting, Jóannes ikki fekk slotað seg fram á, tí hann vildi hjálpa og ganga til handa. Var tað hitaplátur til Føroyahúsið ella ein flótandi leikpallur til ólavsøkutiltøkini á Bryggjuni, visti hann ráð fyri tí, og í bátafelagnum eru hópin av stórum, smáu og sjaldsomum lutum, sum Jóannes hevur fingið í reiðrið. Skyldfólk, vinfólk og kenningar vóru honum í huga, og hann fjálgaði um tey eins og um Føroyahúsið, bátafelagið Tvørabáturin og sjómansheimið í Nýhavn, har hann eitt tíðarskeið hevði náttarvaktirnar. Tað var mest sum ikki nóg mikið. Borðreitt var fyri tænaustufólkunum, tá ið tey komu á vakt næsta morgunin. Listafelagið og Kvinnufelagið áttu eisini hvør sín kova í hansara rúm-sátta barmi.

Tá ið pikkar uppá og eitt fyri og annað eftir gloppar dyrnar við áminningum um, at heilsan er eittans, tóktist

mær hetta so óhugaligt hjá honum, sum vildi meira, enn hann maktaði. Vertskapsmaðurin mátti leggja frá sær, áðrenn hálvrunnið var. Fløvandi hendur máttu sleppa, har tær so fegin vildu útint meira. Bráðliga var tímaglasið runnið og farin dagar. Tað kom dátt við, tá ið deyðsboðini bórast týsmorgunin 17. juli, at hann var farin kvøldið fyri, 76 ára gamal. Jóannes var ikki heldur enn nakar annar ein eingil á jørð og hevði ikki lagt í at borið tað heitið, men hann var fyrimyndarligur við síni umsorgan og sínum beinasemi, ein góður og kerligur maður og pápi. Tað er mín vón, at tey næstu, sum nú syrgja, sakna og kenna tómleikan eftir hann, eiga troyst í teimum góðu og lívsjáltandi minnunum. Eg trúgv, at nú er hann í tí hvíta skara, sum syngur hásong handan sýn, og biður gott fyri okkum, sum eftir eru. Friður veri við minni hansara.

Martin